

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 280/2015
08.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Б.Ј. из Б., чији је пуномоћник Н.Н., адвокат из Б., против туженог Јавног комуналног предузећа “Градско саобраћајно предузеће Београд“ из Београда, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6056/13 од 01.10.2014. године, у седници одржаној 08.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6056/13 од 01.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2772/12 од 11.06.2013. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконит анекс број 1 број 2/1080 од 26.04.2012. године, као и решење о отказу уговора о раду донето од стране туженог број 17/189 од 17.05.2012. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6056/13 од 01.10.2014. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда и одбијена је као неоснована жалба тужиоца. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог и радио је на пословима контролора у Служби за контролу возних карата, а на основу уговора о раду број 2/774 од 22.06.2006. године. Тужени је 18.04.2012. године донео одлуку којом је усвојио Програм решавања вишка запослених, према коме су сви послови у Служби за контролу возних исправа престали да постоје. Како су сви послови укинута, престала је потреба за радом запослених, па је за њих 67 обезбеђена мера запошљавања - рад код другог послодавца, а на основу споразума туженог са А.s.t. d.o.o. од 14.03.2012. године. Према наведеном споразуму, запослени који прихвате закључење анекса уговора о раду ће засновати радни однос код А.s.t. d.o.o. на пословима контролора возних исправа, због чега је тужени понудио тужиоцу закључење анекса уговора о раду од 26.04.2012. године, а коју је тужилац примио и на истој је заокружио опцију да је прихвата. Затим су тужилац и тужени закључили анекс број 1 уговора о раду број 2/1080 од 26.04.2012. године и према његовим одредбама тужилац ће након потписивања анекса закључити са новим послодавцем А.s.t. d.o.o. уговор о раду на неодређено време на пословима контролора возних исправа, а даном потписивања анекса престају да важе одредбе уговора о раду који је тужилац закључио са туженим. Тужени је потом донео спорно решење од 17.05.2012. године, а на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, којим је тужилац проглашен вишком запослених и којим је обезбеђена мера запошљавања - рад код другог послодавца. Тужилац је 21.05.2012. године са новим послодавцем А.s.t. d.o.o. закључио уговор о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили одредбу члана 179. тачка 9. у вези са чланом 155. тачка 1. тачка 5. и чланом 171. став 1. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05), када су одбили тужбени захтев тужиоца.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Такође, одредбама чланова 153-158 истог Закона, прописан је начин утврђивања вишка запослених код послодавца када је, с обзиром на укупан број запослених и број запослених који су вишак, неопходно доношење програма решавања вишка запослених, па је прописана садржина програма и поступак његовог доношења. Чланом 155. став 1. тачка 5. истог Закона, прописано је да програм садржи мере за запошљавање, поред осталих, рад код другог послодавца. Одредбом члана 171. став 1. тачка 4. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (анекс уговора) ако је запосленом који је вишак обезбедио остваривање права из члана 155. став 1. тачка 5. овог Закона.

Према Програму решавања вишка запослених који је донео тужени сви послови у Служби за контролу возних исправа су укинута, па је престала потреба за радом запослених, а за њих 67, међу којима је и тужилац, обезбеђена је мера за запошљавање - рад код другог послодавца. Ова мера је и реализована 21.05.2012. године закључивањем уговора о раду између тужиоца и А.s.t. d.o.o., пошто је претходно тужени закључио анекс уговора о раду са тужиоцем и донео решење о отказу уговора о раду, а по којем је тужиоцу престао радни однос код туженог са даном 20.05.2012. године. Сагласно наведеном, а имајући у виду и цитиране одредбе Закона о раду, правилно су нижестепени судови закључили да су оспорени акти законити и да нису повређена права тужиоца.

Неосновано тужилац ревизијом указује да је на његову штету повређена одредба члана 158. Закона о раду, тако да му није исплаћена отпремнина, а утврђено је да је вишак запослених. Одредбом члана 158. став 1. Закона о раду, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у смислу члана 179. тачка 9. истог Закона, запосленом исплати отпремнину у висини утврђеној општим актом и уговором о раду. Тужени је решење о отказу уговора о раду тужиоцу донео на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, а отпремнину му није исплатио, што није спорно. Међутим, по оцени Врховног касационог суда таквим поступањем тужени није повредио одредбу члана 158. став 1. Закона о раду. Ово са разлога што је отпремнина новчана накнада коју послодавац исплаћује запосленом ради губитка зараде до чега долази без кривице запосленог, када престане потреба за пословима које је радио и због тога се откаже уговор о раду. Стога је намена отпремнине да се запосленом обезбеди финансијска подршка у међураздобљу између престанка једног и почетка другог радног односа. У конкретном случају, тужиоцу је престао радни однос код туженог због престанка потребе за његовим радом, али му је управо тужени обезбедио меру запошљавања - рад код другог послодавца. На тај начин тужиоцу је обезбеђен континуитет радног односа, па иако је дошло до промене послодавца није дошло до губитка зараде (код туженог је радни однос престао 20.05.2012. године, а са новим послодавцем А.s.t. d.o.o. је радни однос заснован 21.05.2012. године) и због тога тужиоцу не припада отпремнина предвиђена чланом 158. Закона о раду.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**